

A belső sáv

Az utolsó évszak

Nem vittük túlzásba, fiatalok vagyunk még. Talán futja is az időnkből. Akár még óceánparti, homoki atléta is lehet belőlünk. Nekieredhetünk egy nagyon hideg, hosszú futásnak, csak az idő ne lenne ragozva számtalanszor. Az idő egy cinika, s miközben benne vagyunk azt sem tudjuk mire gondoljunk. Az időjárás pedig egy kalap, ami alá minden be van tűrve.

Nem is erről van szó, hanem rólad és rólam, képlékenységünk-ről, szakíthatóságunkról. Hogy egy narancssal verem szét a ritmust és nem értem miért vagyok bizalmatlan veled. Pedig bármely pillanatban idetolhatnád a képed, de nem lennék boldogabb akkor sem, csak behúznám utánad a nehéz ajtót, és erre napra kitalálnánk valamit.

A napelem

Nem akartam lefeküdni, mert kevés volt a pénzem ahhoz, hogy fölkeljek. Elővettem egy nagy könyvet és kényelmetlen birkóztam vele. Olvasás közben biztos voltam benne, lesz majd valahogy. A könyv valami végtelenített megaszerelemről szólt, olyan optimistán, patetikusan, hogy egyelőre megdöbbenőnek tűnt a biztos halál.

Iszonyúan nehéz az én életem. 9 óra 37 perckor úgy éreztem, mintha hirtelen egy síkban lennének a dolgok, a ház, a szemem, a szellőzőnyílás, a poharak, a csap és minden-minden bent az agyamban, ahonnan már nem mozdul egy tapodtat sem, csak feszíti széjjel.

Később aztán eszembe jutott, hogy alkalmazkodnom kell a dolgok folyásához. Mindent a maga módján csinálni, nyitni-csukni, megélni, emlékezni. Így aztán délben már fáradt és éhes vagyok, ha elfáradok, bácsikám szavai adnak erőt, ha éhes leszek, egyszerűen bekapok valamit.

15 óra 12 perckor egy mozgássérült ellenőr pontosan meghatározta, mire is van szükségem. Ótvarosan próbáltam kimagyarázni magamat, mire azt mondta: — A bizalom éltető áramára szükség van — és megtapogatta paralízises végtagjait.

A lehülés és a felmelegedés

Este volt még valami steril hideg, utána pedig az egyszemélyes meleg, ami tart azóta is.

Nem tudom van-e baj veled és velem. Más nem történt csak az, hogy álltunk ott abban a nagyon zöldben és nem ugyanaz jutott eszünkbe. Nyomok azért voltak, a te vastagtalpú, divatos nyomaid és az enyémekek, a deformáltak, a vidékiek. Ezek aztán kerülgették egymást, találkoztak, elkülönültek és elmosódtak.

Kemény voltál és nem szégyellted magad előttem, akartad, hogy lássam, milyen vagy. Nem hittem el, hármát-négyet láttam belőled, mint a részegek.

A testmeleg

Mikor rámszóltál, hogy félregombolom az ingemet, akkor jutott eszembe; nem dobtam tűzbe érted még semmit. Az is igaz, hogy éveken át nem jutok tűzközelbe, de hát akkor is.

Megőrjít, hogy kertem már rég nem úgy néz ki, mint mikor ezt kitaláltam, azóta egy letolt, összehajtogatott felsőszoknya lett, a rózsákat pedig egy hajszál tartja össze, hogy szét ne robbanjanak.

A havaseső

A hófehér téren át. Egyedül fekete fák, fekete padok. Színtelen eső. Nem akarom túlpofázni a hangulatot, lényeg, hogy egyedül volt, hogy fekete-fehér volt és fáradt, börtönviselt ember benyomását keltettem.

Szar vasárnap, lábszaggal, üres lakással. Undok kárpitok, hideg nikkelezések, a teától nem tudok aludni. Hallom a kulcsunkat a zárban s az öklömbe harapok.

A fűtött váró

Inhaláltam ma már eleget. Krákogok, köhögök, köpök. Fel-nőttnyi gyereksírás. Belül is van már olyan meleg, hogy kibírjam, míg elvisz valami. Addig lesz még helyem, lesz még a sziget nyugalma és megmaradnak az apró naív örömök, a belső sáv. Az amelyekben elmegyünk mellette és amelyekben visszanézünk.

Szeged

Deák Botond